

[Jan Petersen]

forhandler omlægningerne. Det kan lade sig gøre! MD Foods har eksempelvis gjort det for flere år siden. Så det er også en positiv historie, vi kan få ud af at indføre civiliserede regler her.

Men når vi gør dette her op, mener vi, at vi står med et bedre forslag, og vi mener, at SF godt kan være bekendt at stemme for det, også selv om SF måske finder, at det antal lønmodtagere, der er med i lovforslagets målgruppe, skulle have været større. Den gruppe, der ikke er med under de skærpede varslingsbetingelser, er jo delvis med, for den har stadig væk adgang til puljen.

For at få gjort det helt klart, hvilket omfang det drejer sig om, skal jeg slutte med at nævne den oplysning, vi fik i Arbejdsmarkedsudvalget i går. Dér fik vi nemlig under samrådet oplyst, at nok udgør de arbejdspladser, der beskæftiger mere end 100 ansatte, kun 0,7 pct. af de private arbejdspladser, men det drejer sig stadig væk om 523.040 lønmodtagere. Det er ikke en helt uvæsentlig del af den danske private arbejdsstyrke, der dermed omfattes af det; det er faktisk dem fra det, vi kalder de større virksomheder, som der stod i dagsordenen.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

En enkelt lille, stilfærdig kommentar til det, der har bragt også fru Lilli Gyldenkilde på banen med spørgsmålet om lovgivning kontra aftaler:

De, der hørte Dansk Arbejdsgiverforenings direktørs måske ikke mest diplomatiske udsagn her til morgen, kunne få det indtryk, at arbejdsmarkedets parter overhovedet ikke har været involverede i den proces, der ligger bag dette lovforslag. Og dér er det fuldstændig korrekt, som fru Lilli Gyldenkilde sagde, at dette direktiv blev vedtaget i EF for et par år siden. Der har altså været to år, hvor man har kunnet tage spørgsmålet op og lade det indgå i overenskomstforhandlingerne, men det har man ikke gjort.

Det er også sådan, at der forud for lovgivningsarbejdet på helt sædvanlig vis har været en forholdsvis lang proces i Arbejdsministeriet, og at der ligger en rapport fra Dansk Arbejdsgiverforening og LO og Arbejdsministeriet til grund for det lovforberedende arbejde. Så også dér har arbejdsmarkedets parter været direkte involverede i lovtæksterne.

Derudover har det politiske arbejde med dette lovforslag jo i virkeligheden været suspenderet i 1½ måned mellem første og anden behandling for at give arbejdsmarkedets parter en sidste chance for at komme med det bud, som de, hvis de var nået frem til enighed, ville anbefale Folketinget.

Men desværre lykkedes denne 1½-månedsovelse ikke, og det beklager jeg. Jeg ville meget gerne have set, at denne lovgivning kunne have baseret sig på en enig anbefaling fra arbejdsmarkedets parter.

Dette til almindelig oplysning for Folketinget om, at det er ikke sådan, at arbejdsmarkedets parter har været sat ud på sidelinjen; de har faktisk været en meget central del af det politiske arbejde.

Det er også dét, der har ført til, at vi har lavet en lovgivning, som adskiller sig fra megen anden lovgivning på den måde, at man kan forhandle inden for lovgivningens rammer, og at man kan forhandle sig ud af lovgivningens rammer.

Det eneste, man ikke kan, er at aftale sig under minimumsdirektivet. Men der er vel dybest set heller ikke nogen fornuftige og anstændige mennesker i dette land, der ønsker, at Danmark skal forhandle sig under det, som EU kan blive enig om som et minimum, og som vi i øvrigt stiller krav om at alle EU-landene skal overholde. Det er der vel ikke nogen der har forestillinger om.

Men ud over det kan man altså forhandle sig til, hvorvidt man vil have kortere eller længere varsler i henhold til de skærpede regler. Og det vil jeg da godt anbefale at arbejdsmarkedets parter er opmærksomme på, når de næste gang skal mødes ved forhandlingsbordet.

Afslutningsvis vil jeg sige tak til dem, der har været involverede i processen. Den har været ganske lang, siden januar måned, og der har været mange drøftelser. Der har også været mange drøftelser mellem SF og regeringspartierne, og jeg vil godt sige, at jeg er glad for de udsagn, som fru Lilli Gyldenkilde kom med om balancen mellem lovgivning og aftaler. Dem er jeg meget enig i.

Vi skal finde en balance, og den er hård, fordi vi har et arbejdsmarkedssystem, som er værdifuldt, fordi det er baseret på aftaler. Men vi kan naturligvis ikke som politikere sætte vores politiske beslutningskraft ud af kraft og